

חבר לנצח

ש. יצהר

פרק 1:

התחלה

המטוס הימי התנודד קלות, כשגבר לבן עבר ממנו לסירת הגומי שהייתה קשורה אליו. האיש, בעל גוף חסון ומבע עיניים חודר וערני, היה לבוש בחולצת טי שחורה, מכנסים בצבע בז' ונעל נעלי סקאוט בצבע קאמל שנקנו לפני מספר ימים בניו יורק.

"שמור על עצמך, דייד", אמר גבר שחור שגופו מילא עכשיו את פתח המטוס, "להתראות בעוד חודש". הם הנגישו את אגרופיהם זה בשל זה.

האיש, ששמו היה דייד, שחרר בתנועות תכליתיות את החבל שחיבר את סירתו למצוף והתרחק מהמטוס, שלהבי מנועו החלו לחתור באוויר.

הוא עקב במבטו אחר המטוס, שהותיר מאחוריו שובל מקציף, ונופף לעברו לשלום מספר דקות לאחר מכן בעת שהלה חלף מעליו. הטייס השיב לו בנדנוד כנפיים, וזה צילם אותו במצלמה הדיגיטאלית שבידו.

הסירה הייתה עמוסה בציוד, היה בה תרמיל גדול ואוהל מתקפל, שק שינה, ציוד גלישה ורובה. הציוד היה כולו חדש, בובי, שחברת האבטחה שלו עשתה חיל, מימן הכול בנדיבות. בתוך התרמיל הגדול היה ציוד הקמפינג ואוכל למספר חודשים.

כשדיויד סקר מספר ימים קודם לכן את הציוד וראה מצית של זיפו ומיכל מילוי, הסביר בובי למראה עיניו השואלות, שכן דיויד לא עישן, שזה בדיוק הציוד שלקח איתו ג'ימס, ודיויד אמר לו באירוניה שאם ג'ימס לא הגיע לנקודת המפגש זה אומר שמשוהו היה חסר.

ג'ימס היה האח שתמיד רצה ומעולם לא היה לו. הם הכירו לראשונה במסדר הקבלה ליחידה המיוחדת, שם עמדו זה לצד זה. במסלול ההתשה כפי שהם קראו לזה היה ג'ימס הכוכב. הוא היה זן של מפקד מלידה, זה שתמך ועודד את האחרים כשהמדריכים ניסו להתיש אותם בכדי שיפרשו. קולו היציב השאיר אותם שם. לאחר מסע אימונים מפרך וארוך, שלאחריו הם ידעו להשתמש בכל כלי נשק, להרכיב חומר נפץ מתכולתו של מרכול שכונתי ולנוע על כל דבר שזז, הם התקבלו. דיויד חב לו את קבלתו ליחידה.

מבע פני המלאך שלו ושערו הבלונדיני יכול היה להטעות כל יריב, כי בעת הצורך באחת היה משתנה מבען ונהיה רצחני ואילו צבען הכחול צלול של עיניו היה נעכר לצבע פלדה. היו בו בג'ימס ניגודים מושלמים, הוא היה מצד אחד מכונת הרג ומצד שני יכול להיות אנושי ואדיב בצורה מוגזמת לאזרחים תמימים שנקלעו

בדרכם. זה לא היה פיצול אישיות כפי שהבין זאת דיויד בעתיד, הוא פשוט עשה תמיד את שנדרש ממנו.

ג'ימס גם היה זה שהגיע תמיד ראשון, מעל מיטתו הוא תלה תמונת ענק שלו עומד על ראש סלע צר וזקוף שהיה בשיאו של צוק בגובה מאות מטרים, אליו הגיע ראשון בטיפוס חופשי. הוא צולם מהמסוק שבא לאסוף אותו כשהוא מחזיק ביד מונפת אל על את נור האיכון הבוער, כמו פסל החירות.

הפעם האחרונה בה דיויד ראה אותו הייתה בלילה האחרון שלהם בהרי טורא בורא. הכיתה המתינה במארב פרוסה במרומיו של איזה הר. לו, לדיויד, הייתה הרגשה רעה, וג'ימס, שכנראה חש בה, ניסה להשיח את תשומת ליבו, הוא דיבר ודיבר, כשפתאום אמר – "אני מאורס". דיויד נזכר שהיה מופתע אז. ג'ימס המשיך: "ג'יין. קוראים לה ג'יין".

ג'ימס התחיל לספר איפה הם נפגשו ומתי. כיצד היא נראית וכמה שהיא מיוחדת ומבריקה, וטען בתוקף שאם דיויד היה שומע כיצד היא מנגנת בחליל הוא היה מבין שמעולם לא שמע באמת מוזיקה.

הצורה בה התלהב ג'ימס השכלתן הייתה משעשעת, וזה היה טוב שהיה משהו משעשע בשיחה הזאת כי תמיד כשהוא ניזכר בג'ימס הוא נזכר בשיחה האחרונה הזו. כי פתאום ללא התראה נורה לעבר הכיתה טיל שפגע בהם פגיעה ישירה. הוא, דיויד, נפגע קל יחסית אבל איבד מיד את הכרתו, הוא לא ראה את אש התופת שניתכה לעבר חבריו שהשיבו אש, לא שמע את זעקותיהם האחרונות וגם לא חש כיצד נגרר משטח האש ופונה לבסוף למסוק. הוא לא זכר מכל זה דבר.

כשהתעורר בבית החולים שמע דיויד בעצב שרק הוא ובובי

חיים, ג'ימס היה פצוע קשה משום שהסתכן וחילץ אותם. הוא הוטס לסדרת ניתוחים ארוכה ואילו דיויד שב ליחידה.

ג'ימס לא שב והוא לא ראה אותו יותר. הבירורים העלו שג'ימס החלים עם הזמן, לקח לעצמו חופשה ומאז לא נוצר עמו כל קשר, הוא היה עריק.

לפני חודשיים התקשר בובי. הוא סיפר לדיויד על טייס שפגש באיזה מועדון טיס. אותו טייס סיפר שהטיס את ג'ימס במטוס ימי והנחית אותו בנהר כל שהוא באפריקה, הם סיכמו להיפגש בהמשכו לאחר שבועיים. ג'ימס לא הגיע לשם ולדיויד היה ברור מיד שהוא הולך לחפש אותו. הוא למד את המפות ובובי ארגן את הציוד ולמד להנחית מטוס ימי. עכשיו הם נחתו באותה נקודת ציון בנהר במקום בו נחת ג'ימס. בעוד חודש הם ייפגשו שוב בהמשך הנהר בתקווה שג'ימס יהיה איתם בנקודת המפגש.

במשך ימים מספר הניח דיויד לסירה להיסחף בזרם. הנוף הירוק שמסביבו היה משכר, היו בו השלווה והשקט של מקום שיד אדם לא חיבלה בו עדיין. הוא סרק במשקפתו את סביבתו כל העת, מנסה לגלות מקומות עניין שבהם היה עלול ג'ימס לסטות מהנהר. הייתה לו גם תמונה של ג'ימס להראות למקומיים שיפגוש, אלא שהוא לא נתקל בכל מקום יישוב. מדי פעם ראה ילידים, שנעלמו מעיניו ברגע שניסה להתקרב אליהם.

השיט החדגוני המשיך כך במשך ימים מספר, עד שציוץ ציפורים שמיימי לכד את תשומת ליבו והוא ניסה לאתר את מקורו. היו אלה מספר ציפורי שיר שציצו במקביל, קולותיהן מתערבים זה בזה. זה היה משהו שדיויד לא שמע מעולם.

הוא פנה לכיוון הגדה השמאלית, מתוך רצון לראות את הלהקה

המזמרת. משהתקרב, התרחק קול הציוצים והוא הפנה את סירתו אל תוך יובל מים קטן שנפרד מהנהר ונכנס לתוך היער. הוא חתר קלות, מנווט את הסירה בין העצים שצמחו בתוך המים, בעקבות הקולות.

בינתיים פסקה זמרת ציפורי השיר, והיובל הקטן התרחב מעט והיה נקי מעצים. דיויד החליט להמשיך מעט בערוץ הרוגע. לרגע חלפה בו התחושה כאילו מביטים בו, אך הוא התעלם מכך והשתרע בסירה, מביט למעלה, למקום שבו השמים וצמרות העצים הירוקים משתלבים, מתמכר לשקט הטבעי.

לפתע קפא, כשעצם כל שהוא חלף מאחוריו בשריקה. עוד לפני שנשמע קול פגיעתו במים, חלף מול פניו בקרבה מסוכנת עצם נוסף. דיויד המבועת זיהה אותו כחץ. חץ מזמזם שלישי חלף מאחוריו והוא הרגיש בעורפו את משב הרוח שנשב ממנו.

דיויד לא חיכה יותר. הוא השתוחח, חומק מחץ רביעי. תפס את הרובה, התגלגל למים, והתרחק במהירות מהסירה מתוך מחשבה שפגיעה בה כמעט כפגיעה בו עצמו.

הוא שיער שהפך ליעד פגיע פחות שכן ההתקפה נעצרה, והתקדם בשחייה לגדה שלימינו, ממנה נורו החיצים, כשרק ראשו בולט על פני המים.

משחש את הקרקע ברגליו דרך דיויד את הרובה ורץ אל מאחורי גזע עץ רחב. ממחסהו סרק את השטח שסביבו דרך הכוונות, אך כל תנועה לא נראתה. הוא סובב את ראשו והביט בדאגה בסירה הנסחפת לאיטה בזרם, אך ידע כי אין לו ברירה, הוא יהיה חייב להיכנס ולנטרל את האיום. הוא נטש את מחסהו ונכנס בין העצים, פוסע מבלי משים אל תוך דרמת חייו.

הוא חדר ליער דרך פרצה בצמחייה הסבוכה, בשביל חיות. היער

היה סבוך ואפלולי והוא התקדם בשקט ובזהירות בלא להשמיע רחש. הוא אומן לכך. כעת, לשמאלו נהיה היער דליל יחסית, אך הוא המשיך להתקדם בשביל עוד מעט ואז פנה ואיגף לשמאל לשטח הדליל, שם נע בזהירות מעץ לעץ בלי להשמיע קול, סורק כל העת את סביבתו. ואז הוא ראה אותם.

הם היו שלושה ילידים לבושים בקושי. הם נעו על מקומם בחוסר מנוחה והציצו ללא הרף לכיוון ממנו חשבו שיופיע, מותחים את צווארם מעל השיח מאחוריו הסתתרו. חיוך קלוש עלה על שפתיו. הניתוח שלו היה מדויק, הם ראו שקפץ למים, הבינו שיעבור בשביל החיות והמתינו לו מעבר לשטח הדליל. הם לא העלו על דעתם שהוא כמעט מאחוריהם.

דיויד כיוון את רובהו למי שהיה נראה מפקדם, הוא שיער שהם יברחו רק מקול הירייה אך לא היה לו הזמן לבדוק זאת. הסירה מן הסתם כבר הייתה רחוקה. הוא המתין עוד מעט ומשווידא שאין עוד אורבים לחץ על ההדק. האיש נפגע מפגיעה מדויקת ונפל מיד ללא תנועה. דיויד כמעט שחרר אנחת רווחה למראה השניים הנותרים, שהשתטחו מיד מאחורי גזע עץ. הוא כיוון את הרובה לבא בתור, אלא שאז נשמעה מאחורי גזע העץ ההוא שריקה מקוטעת, ומה שנשמע אחר כך גרם לדיויד צמרמורת עוד שנים לאחר מכן בכל פעם שהיה נזכר. שריקות דומות נשמעו מיד מעוד שלושה מוקדים שונים, וכמו הד נשמעו שוב שריקות מעוד מספר מקומות מרוחקים יותר.

ההפתעה של דיויד הייתה מושלמת. השלושה היו רק חלק קטן מכל הקבוצה, מספרם של האורבים היה גבוה בהרבה משחשב. הם העבירו מסרים בשריקות, הבין דיויד, וככל הנראה יודעת כבר כל הקבוצה את מיקומו. הוא נטש את מחסהו והחל לרוץ אל מחוץ לכיתור.

הוא רץ בטירוף, הודף שיחים שעמדו בדרכו, כשמסביבו נשמעים כל העת קולות ריצה ושריקות תיאום נוספות. הסיכויים שלו לא היו גבוהים אבל הוא היה חייב לנסות. הוא המשיך כך עד שהיער החל להשתפל למדרון, וקול שריקות קרובות לימינו שינה את מסלולו והוא פנה שמאלה לעבר הנהר.

הוא המשיך בריצה ואז שמע רעש חדש. היה זה קולו של מפל. עוד זמן קצר ודיויד נעצר בראשו של מפל מים. הנחל הרוגע הפך בקטע הזה לנחל שוצף, והוא נעצר בהשלמה, מתבונן במפל שנפל לעומק של כארבעים מטרים מתחתיו. הוא היה לכוד.

הוא עמד כך זמן מה, כשהבחין במספר סלעים בולטים בראש המפל. הוא החל לדלג עליהם בזהירות. אלא שמשוהו הטריד אותו, קול הרודפים לא נשמע יותר, ופתאום הוא ידע בוודאות שהוא נמצא בראשה של מלכודת.

הוא שב לאחור והסתתר בין השיחים. שריקות החלו להישמע מתחתית המפל והן אישרו את שחשבו. שריקות נוספות שענו להם ממורד ההר איכנו את מיקומם של רודפיו. הוא נטש את מסתורו והחל לרוץ לאורך קו ההר בחזרה לעומק היער. בעודו רץ חתך דיוד בעזרת הסכין שהייתה בחגורתו כמה ענפי סרך ארוכים ורכים, תוך שהוא סוקר את העצים שסביבו. הוא עצר כשמצא את שחיפש, היה זה עץ רחב, ערום יחסית מעלים, אבל דיוד ידע שזה רק למראית עין. הוא טיפס עליו בזריזות, והתמקם במקום בו התפצל העץ לשלושה גזעים עבים בין ענפים שופעי עלווה. לאחר מכן עיגן את עצמו לעץ באמצעות חגורתו. דיוד לא ידע כמה זמן יהיה עליו להישאר שם. הוא כיסה את עצמו בענפים שתלש, עכשיו ידע שמי שלא ידע שהוא שם לא יראה אותו.

הוא לא שמע אותם כשהתקרבו, והצורה שבה הם נעו הייתה מפתיעה. את הראשון הוא ראה פתאום מתחתיו כשהוא נשען בכתפו על העץ עליו הסתתר, מוגן כשקשתו מורמת והוא סורק את השטח שלפניו, ואז סימן בתנועות ידיים, שדיויד הכיר, ללוחמים שמאחוריו להתקדם כשהוא מחפה עליהם.

הם החזיקו בקשתות קצרות בעלות תעלה בה היה מונח חץ דרוך כשהמיתר מתוח על ידי תפס, ונעו מעץ לעץ, מחפים אחד על השני בצורה מושלמת. המחזה היה סוריאליסטי. האופן בו הם נעו דמה יותר לכוחות מיוחדים מאשר לקבוצת פראים עם קשתות.

הם לא הבחינו בו, כפי ששיער. המחשבה שהוא מעליהם לא עלתה על דעתם. דיויד תכנן להמתין כך עד הלילה ולהסתלק בחסות החשכה, הכישורים שלו יאפשרו לו במידת הצורך לחסל את האיום גם עם סכין. הוא אמנם נותר ללא ציוד וללא הסירה אך הוא יוכל להמשיך גם כך לאורך הנהר, אימוני ההירדות שלו כללו גם מצב כמו זה.

לאחר זמן קצר שוב חלפה מתחתיו קבוצה קטנה, האנשים עמדו במעגל סביב גבר שחילק להם פקודות ומשסיים התפזרו כולם פרט לאחד שנשאר מתחת לעץ עליו הסתתר דיויד.

ההיגיון שלהם היה ברור, הם יודעים שהוא עדיין מתחבא בסביבה, והפקידו על כל גזרה לוחם אחד, הטכניקה של השריקות אפשרה להם להתפרס על שטח רחב, ולקבל סיוע מהיר בעת הצורך.

השעות חלפו לאיטן. דיויד היה מתוח וחיכה בקוצר רוח שהשמש כבר תשקע. תנועה על הענף שלימינו משכה את תשומת ליבו. בתחילה זה היה נראה כמו עלה שמתגלגל לאיטו, אלא שהקצב והתנועה לא התאימו לעלה, הוא הביט על גבו של השומר

שהיה שעון על גזע עץ מרוחק, ואז הפנה את ראשו לעבר ראש נחש ירקרק שזחל לעברו. הוא לא ידע אם הנחש הבחין בו או לא, וגם לא זכר את שמו, המראה היה מוכר לו וזה אמר שהוא מזן קטלני.

הנחש הלך והתקרב, מטלטל את לשונו המזלגית. דיויד שלח מבט זהיר לעבר הלוחם המשועמם והנחש התקרב עוד יותר.

ידו של דיויד נשלחה לסכין שבחגורתו כשעיניו מרוכזות בפיתולי הגוף הירקרק, החולף על גביו של עוד סדק בגזע ועוקף בליטה.

הנחש היה במרחק של עשרים סנטימטרים מכתפו כשעיניהם נפגשו, לא היה עוד מקום למחשבה. דיויד שלח את ידו במהירות וביתק את ראש הנחש בתנועה מהירה. זנבו של הנחש התקשח והתפתל ודיויד שלח את ידו לתפוס אותו אבל החמיץ, הוא נפל באוויר, נחבט בענף שעמד בדרכו ונחת על מצע העלים שסביב העץ.

הדקות חלפו לאיטן. הלוחם שהיה משועמם הסתובב אנה ואנה בין העצים. לחרדתו של דיויד החליט האיש להישען על העץ שלו. עכשיו זה כבר היה עניין של זמן ודיויד העביר את אחיזתו בכת הסכין לראש הלהב.

לפתע הבחין האיש בפגר הנחש. ברגע הראשון הוא נבהל ושלף את חרבו. לאחר שהמתין מעט טלטל קלות בעזרתה את הפגר והבחין מיד בראשו הכרות. דיויד הטיל את הסכין.

הסכין ננעצה עד הניצב במקום שהאיש עמד עד לפני רגע. דיויד הופתע ממהירות תגובתו של האיש, הלה התהפך ברגע שהבחין

בפגר כרות הראש ועמד עכשיו כשקשתו מוכוונת הישר אליו, לא לפני שנשמעה מפיו השריקה המחליאה.

שריקות נוספות עלו אחריה כהד ומיד לאחריהן קולות טפיפות רגליים ורמיסות של עלים מכל כיוון, דיוד גידף חרש, מנסה נואשות ללא סכין לשחרר את עצמו מההידוק לעץ. הוא הגניב מבט למטה ועצם את עיניו למראה עשרים הקשתות שכוונו אליו, וקיווה שהפעם הם יהיו יותר מדויקים והוא לא יחוש כאב.

הוא דימה שהוא נדקר במקומות שונים אבל משעבר זמן ודבר לא אירע, מישש את חלקי גופו ואז פקח את עיניו. הם עמדו כשעיניהם נשואות אליו וקשתם שמוטה, והמתינו לו שירד. הוא הסיר את הרובה מכתפו, וכהרף עין שוב היו מופנות אליו הקשתות. הוא זרק אליהם את הרובה, התיר את הקשר וגלש בהשלמה למטה. אם הם זעמו על כך שהרג אחד משלהם הרי שהם לא הראו זאת. הקבוצה הובילה אותו לכיוון המדרון, לחלקו התחתון של הנחל, שם המתינה להם קבוצה נוספת. סירתו הייתה קשורה לגבו של האחד, ולאחר תרמילו. הוא סימן להם בתנועות ידיים על הסירה. האיש הוריד אותה ודיוד הוציא ממנה את האוויר וקיפל אותה. לאחר מכן ידיו נקשרו לפניו, והם יצאו לדרך.

ראשית חצו את הנחל על גשרון מאולתר ונכנסו למעמקי הג'ונגל, היער היה סבוך והם נעו בשביל צר מתחככים בצמחייה העבותה, מעמיקים לתוך היער, מתרחקים יותר ויותר מהנהר שהיה נקודת הציון שלו לעולם המוכר.

המסע היה ארוך ממה ששיער דיוד, שוביו הובילו אותו בדרך ללא סוף. הם חצו יערות ונהרות שוצפים, עוקפים כפרים עוינים ונמלטים מחיות הפרא.

בימים הם התפצלו לקבוצות קטנות, והיו נפגשים בלילות

בנקודות מוסכמות כנראה, את שיירי האוכל והפסולת שלהם הם תמיד השליכו לנחלים זורמים. הם לא השאירו כל עקבות, נראה היה שהם מסתתרים.

לאחר מספר ימים הוסרו הכבלים מידי של דיויד. הם הניחו, בצדק, שאין לו לאן ללכת. לא היה לו כל מושג היכן הוא. למרות זאת הוא היה מלווה כל העת בארבעה חמושים שלא הסירו ממנו עין. היחס אליו היה הוגן, הוא לא הוכה או עונה, וקיבל אוכל כמו השאר, הוא התחיל לחשוש שהוא עומד להיות קרבן.

דייד, לוחם ביחידה מיוחדת
בצבא ארצות הברית,
יוצא למסע חיפושים בג'ונגלים,
ומוצא את עצמו בממלכה נסתרת.
אלא שמתחת לקסם, מונצח על גביה
של יריעת עור המונחת אי שם, מסתתר סוד אפל,
שיד נעלמה מטשטשת את הרמזים לקיומו.
"חבר, לבצח" הוא קרב הישרדות עיקש,
הנערך בתוך ארמונות עתיקים,
במעבה האדמה, במרחבי שדות
ובצלם של אנדרטאות שיש נישאות.
"חבר, לבצח" הוא סיפור שעדיין לא סופר,
והוא בעצם סיפור החיים של כלנו.

